

Halasi Zoltán

SZŰRÓS KEDVŰ FUTAM

Az étellel az ember úgy van:
 ő az ammónia a húgyban.
 Terjengő, maró *lettek és miák*
 illékony kiváltója, szalmiák.

Az ár amint veled, úgy nélküled:
 bugyog, megtorlik, leüled.
 Magánkő; gondolat – kihajtják.
 Űr? mese? homok? – mossa partját.

Emlékező forrás felől folyik
 alá holdzátontól napzátonyig:
 időt rak le, fele fény, fele mész-t,
 amivel nem bír s amit elemészt.

NAPVÁLASZ

Kornis Mihálynak

„Nem tudom, mit akarhatsz tőlem.
 Mért engem emlegetsz egyáltalán.
 Én azt is elfelejtettem, belőlem
 vagyok-e. Te meg lovat adsz aláam.
 Úgy rémlik, mintha százezernyi nőben
 ami meglódul boldog éjszakán
 (Vagy csak egyben. Vagy egyben se. Törődtem
 valaha is ilyesmivel? Talán...),
 szóval ilyen közösen intim körben
 (ha én mondanám, nem is hallanám)
 az rohan felém, ismeretlen hőnem...
 Vagy én volnék a lét túloldalán
 könyörgő és önpusztító erő? Nem.
 Átbuktál rajtam, hullám a falán.”

SZABADBAN

Három rubái

Ők hárman az óriás fa alatt játszanak, én
nyugszéken ülök, távlatadó kék kanapén.
Míg arcukon irkál lemenőfélben a fény,
hintázhatok értelmemen, árnyék, szavakén.

*

Hold úszik, a nappal palaszínű szelete.
Felhőszigetek közt kikukucskál ege: Te.
Állítok – elértek. Ne sietnék, ha Te jössz?
Szárny, sárgarigószárny, suhanó fűn, fekete.

*

Áll vagy forog itt bent ez a felhővetítő?
Elmém lyukas ernyő, amin át hull az idő?
Szél fúj vagy a kétség puha porlombja mozog?
Megg halt, ami megtart. Mire élesztgeti Ő?

T. Coraghessan Boyle

A TÁPLÁLÉKLÁNC CSÚCSA

Bukovszky Andrea fordítása

Az volt a helyzet, hogy akadt egy kis gondunk a betegséghordozó rovarokkal, és higgyék el, az ártatlanabb rovarirtó szerek, mint a Malathion-permet, morzsikafű oldat vagy az egyéb úgynevezett környezetkímélő termékek még minimális hatást sem értek el, szóval teljesen reménytelen volt – ilyen erővel akár kölnivel is permetezhetünk volna. Értsék meg, kérem, ezeket az embereket szó szerint ellepték a rovarok éjjel-nappal; az persze csak fokozta a gondot, hogy szinte semmi ruhát sem viseltek. Próbáljanak meg elképzelni, uraim (ha ugyan képesek erre), egy kis mezítelen kétéves fiúcskát, akit úgy ellepnek a legyek és szúnyogok, mintha fekete alsónadrágot viselne; vagy egy fiatal anyát, akit úgy ráz a maláriás roham, hogy még egy pohár diétás kólát sem bír az ajkához emelni – szálnalmas volt, szívfacsaró, tisztára, mint a sötét közép-kor... Mindenesetre megszületett a döntés, hogy bevetjük a DDT-t. Ideiglenesen. Csak még stabilizálni tudjuk a helyzetet, ugye értik.

Igen, úgy van, szenátor úr: DDT, vagyis dikloro-difenil-trikloroetán.